

Індонезія: шлях до прогресивного розвитку та демократії

У статті здійснено спробу показати шлях становлення індонезійської нації. Розглянуто основні віхи до прогресивного розвитку та становлення в країні ісламістської демократії, що зумовлено історичними чинниками й процесами. Досліджено міжнародне партнерство з провідними країнами світу, зокрема США, і перспективи подальшого прогресу Індонезії як у внутрішній політиці, так і на міжнародній арені.

Ключові слова: геополітика, зовнішня політика, Південно-Східна Азія, регіональне партнерство, США.

Постановка наукової проблеми та її значення. Індонезія – найбільш густонаселена мусульманська країна в Південно-Східній Азії, має величезну територію, успішно долає перешкоди, що виникають на шляху до розвитку та є геополітичним центром АСЕАН, який вважається ключовим гравцем у динаміці розвитку Азійсько-Тихоокеанського регіону.

Завдяки раціональній політиці Індонезію відносять до успішних індустріальних країн, де вона відіграє важливу роль. За останнє десятиліття країна досягла неабияких успіхів у врегулюванні внутрішньої політики, міжнародному партнерстві, розвитку економіки, поширенні мусульманської демократії. Індонезія – найбільш успішна й прогресивна мусульманська держава у світі, що й робить її цікавою для детального дослідження та вивчення.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Окреслена проблематика досі не знайшла повного висвітлення в історичній науці. Окремі її аспекти відображено в наукових публікаціях Г. Бандиленко, Є. Гневушена, Д. Деопіка, В. Циганова [1], О. Другова [2], Є. Черенева, Г. Шабаліна [3], Л. Єфімової [6] та ін.

У пропонованій статті ставимо за мету проаналізувати значення для США й Індонезії регіонального партнерства на сучасному етапі їх розвитку. Із-поміж основних дослідницьких завдань виокремлено такі: висвітлити економічну, військову та торговельну співпрацю між двома країнами; зосередити увагу на основних аспектах вирішення питань оборони в АТР, боротьбу з тероризмом і піратством; виокремити стратегію розвитку двосторонніх відносин та подальші перспективи регіонального партнерства між США й Індонезією.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Сучасна Індонезія була сформована на основі динамічних зовнішніх етнокультурних зв'язків. На її формування впливали голландське колоніальне панування та різноманітність націоналістичних рухів за незалежність.

У 1799 р. розпочалася голландська колоніальна політика на території теперішньої Індонезії, а вже після Другої світової війни в країні розпочались антиголландські повстання, які призвели до отримання незалежності Індонезією в 1949 р. Зі здобуттям незалежності настав період парламентської демократії, яка в 1959 р. змінена президентством Сукарно. Остерігаючись комуністичного перевороту в Індонезії, США направили групи тасмних військ до віддалених провінцій країни, результатом чого стала консолідація всіх військових сил Індонезії та держави загалом на чолі із Сукарно. Такий порядок існував до 1997 р. [1].

У 1998 р. розпочався новий період державницьких реформ і зміни керівної влади. Після смерті Сукарно до влади в 1998 р. прийшов В. І. Хабібі, у 1999 р. – Абдуррахман Вахід. Із 2001–2004 рр. державними справами керувала донька колишнього президента Сукарно Мегаваті Сукарнопуті, а з 2004 р. і до сьогодні – Сусіло Бамбанг Юдхойоно. Із розвитком демократії в Індонезії відбувалися законодавчі процеси, що надало великих повноважень у регіональному управлінні.

Для забезпечення безпеки країни важливу роль відіграє армія. В Індонезії на армію покладаються великі надії, адже вона захищає зовнішні кордони, які постійно перебували й перебувають у полі зору інших держав. Щодо законодавчої системи, то в Індонезії вона складається з трьох окремих органів: перший – Дім представників, до якого входять 550 членів, які обираються за партійними списками; другий – місцева рада або, як ще її називають, Управління районів, третій – Народний консультативний конгрес, до складу якого входили члени перших двох органів. Третій дім відповідає за внесення поправок до конституції та за президентський імпичмент [1].

Наприкінці ХХ ст., після правління президента Сукарно, у політичній та економічній системах Індонезії відбулися значні зміни. Проведено успішні президентські вибори у 2009 р., за якими слідкував майже весь світ і які визнані справедливими всенародно. Ці вибори проводилися двічі, перемогу на них отримала комуністична партія, що мала значний вплив на населення. Основою програми комуністичної партії було зниження цін на продовольчі товари й покращення життя збіднілих верств населення, надаючи фінансову допомогу готівкою. Такий напрям забезпечував перемогу не лише партії, але і Юдхойоно як її керівника та саме через це вважають, що індонезійський парламент найбільш корумпований [2].

Та не лише комуністична партія отримала перевагу на президентських виборах, мали шанс на перемогу ісламістська партія, партія Національного мандату, партія Національного пробудження, які програли не лише через нестачу кількості голосів і місць, а й через те, що існували суперечності в ідеологічному напрямі. Після парламентських виборів Демократична партія отримала достатню кількість голосів і місць, що дало можливість висунути на президентські вибори свого кандидата. Проте за індонезійським законом про вибори потрібно мати 20 % місць у Палаті народних представників, чого не було й що не дало змоги брати участь у президентських виборах. Крім того, і досі в країні існує політична нестабільність, яку спричиняють сепаратистські рухи.

Індонезія нараховує 86 % автохтонних мусульман, діяльність яких не враховує інші конфесії, що призводить до внутрішніх чвар, соціальних негараздів, утворення терористичних угруповань й інших внутрішньосоціальних та політично-економічних негараздів. Та, незважаючи на це, Індонезія – найбільш демократична мусульманська країна в Південно-Східній Азії, яка тримає курс на тісну співпрацю з США [3].

Велике значення в індонезійському суспільстві має яванська культура, яка домінує в державі. Крім того, значний вплив на культуру Індонезії ісламських уявлень та західноєвропейських впливів, а саме католицького віросповідання. Християнська конфесія переважала здебільшого в столиці Індонезії Джакарті, де 60 % населення сповідували католицизм. Лише Західне Папуа, Ачех і Східний Тимор протистояло процесові окатоличення. Відповідно, оскільки Східний Тимор протистояв окатоличенню, то його вважають найбільш незалежним регіоном. Окрім голландського панування, у ХVІІ ст. суспільство терпіло соціально-економічний і релігійний гніт від португальських експансіоністів. Проте з 1975 р. регіон розпочав боротьбу за власні інтереси та національні вподобання, але за невимушеними обставинами потрапив під нові зовнішньополітичні впливи, здебільшого з боку США, які продовжували демократизацію Індонезії й боролися з комуністичними впливами Радянського Союзу. Та, незважаючи на протистояння, Португалія не збиралася відмовлятися від такого економічного багатства, як Східний Тимор 1975 р. в різних регіонах здійснено терористичні акти, під час яких знищено всіх повсталих. Проте вже у 2002 р. Східний Тимор отримав незалежність, разом із цим – звання держави-героя як територія, що довгий час була пригноблена. Із 2006 р. між Індонезією й Східним Тимором установлено дипломатичні відносини, які зосереджені на підтримці біженців, хворих і безпритульних [3].

За прикладом Тимору розвивається й Ачех, який розміщений у північно-західній частині Індонезійського архіпелагу та є представником мусульманського віросповідання. Ачех із 1520 р. бореться проти португальських загарбників, згодом – кровопролитна війна з Голландією (1873–1913 рр.), що закінчилася лише у 2004 р. Результат цієї війни – загибель близько 130 тис. осіб. Під час цунамі загинуло стільки ж. Після війни укладено угоду, де зазначено про автономію Ачех від Голландії, хоча 70 % нафти й газу віддавалося Голландії [2].

Щодо Західного Папуа, то воно також відчуло на собі політику геноциду. Цей регіон є найбільш особливим. Тут і досі збереглися первіснообщинні устами, які не схожі на всі інші. Саме такий лад сприйнято як сепаратистський рух і непокору. У 2010 р. 50 членів Національного конгресу США написали листа до Б. Обами, у якому розкривали політику геноциду щодо місцевого населення, висловлювали надію на допомогу США, адже їхній уряд не звертає уваги на населення, ще й здійснює утиски, незважаючи на те, що більшість населення хворіє на СНІД та існує висока дитяча смертність. Крім того, для США цей регіон важливий, оскільки тут переважають гірничо-промисловість, лісозаготівля, офшорне буріння природного газу, мідні родовища й рибальство. Після тривалого перебування під контролем Голландії з 1828 р. Західне Папуа передане керівництву регіоном ООН (у 1962 р.), а в 1963 р. країна перейшла під керування Індонезії. Важливим етапом у розвитку

цієї провінції, що мала власні права, став 1969 р., коли проведено референдум «Акт вільного вибору». Та навіть після нього довгоочікувану незалежність так і не отримано, оскільки більшістю голосів (1025) ухвалено злиття з Індонезією. Ця ситуація пояснювалася тим, що після багаторічної колоніальної голландської політики ніхто не хотів брати відповідальності за нове державотворення, окрім США [1].

Після довготривалого державотворчого процесу Індонезія й досі залишається нестабільною державою, хоча й притримується помірною ісламу. Така ситуація пояснюється тим, що в країні поширюються радикальні кола, мета яких – утворення повноцінної ісламської держави. Більшість населення не підтримує насильницьке «омусульманення», але екстремісти надто жорстко виступають проти християнської меншості. Прикладом такої ситуації є те, що на початку ХХ ст. створено Ісламістський фронт захисників, які пропагували віру в Аллаха. Крім того, у 2004 р. зачинено понад 100 християнських церков, а також встановлено заборону на дискотеки, нічні клуби, установи азартно-гравального спрямування. Мусульмани вимагали встановити закони шариату, особливості це стосувалося областей і регіонів країни, які прийнято у 2006 р. (для 56 регіонів). Наступний крок у реформуванні країни стосувався суду над тими, хто принижував Індонезію та мусульман. Результат довго чекати не змусив: увагу привертає переслідування головного редактора «Playboy», який порушив пристойні закони Індонезії. Останній компонент ісламістських вимог стосувався освіти. Стверджувалося про недостатність фундаменталістських учень у школах й університетах, хоча президент Індонезії Абдуррахман Вахід у 2007 р. заявив, що заклади освіти вже далеко відійшли від світської науки, її повністю витісняють мусульманські постулати [2].

Слід зазначити, що різні течії мусульманства сприяють розколу суспільства Індонезії. Найбільш впливовим є Ахмадійський іслам, який у 1925 р. до Індонезії прийшов з Індії. Його засновником був Мірза Гулам Ахмад, котрий створив конфесію в Пенджабі в 1889 р. В основі цього вірування лежить сповідання Мухамеда як останнього пророка й божого посланця на землі, що, відповідно, суперечить основам Корану, який сповідувався більшістю населення Індонезії.

Такі суперечки між державою та суспільством не могли залишитися непомітними. У державі відбувалися радикальні зміни, які мали не лише позитивні сторони. У 2010 р. розкрито секретну розмову ісламістів щодо спроби вбивства президента Юдхойоно, що виявилася невдалою, оскільки 17 серпня, у День незалежності Індонезії, вибух гранати біля Президентського дому провалився. У зв'язку з цими подіями створено Національне агентство для боротьби з тероризмом, до повноважень якого належали контроль революційних настроїв населення та підтримка загальнонаціональної безпеки.

Останнім часом Індонезія робить значні успіхи в усіх галузях, у тому числі й економіці. До 2010 р. країна переживала економічний занепад, що пояснювалося зниженням ВВП до 6 % у 2008 р. Індонезії вдалося врегулювати цю проблему завдяки досить високим надходженням іноземних інвестицій, що склали 8 млрд дол., а також піднявся рівень підприємницьких компаній на 36 %. Це спричинено здебільшого природними ресурсами та мінеральною залежністю від зовнішнього ринку. Окрім того, активному розвитку сприяє й соціальна сфера, а саме розбудова інфраструктури 2007 р. Світовий банк констатував, що вже більшість індонезійців досягла достатнього рівня забезпечення [4].

Щодо екологічних проблем, то Індонезія – це країна, яка може та намагається покращити природний стан, це стосується й району АСЕАН. Відповідно до заяв президента Юдхойоно Індонезія, має скоротити викид вуглецю в атмосферу на 26 %, а також країна домовилася про спільні дії з Норвегією в збереженні лісів і природних джерел торфу. У травні 2009 р. відбулася конференція, на якій затверджено раціональні напрями роботи промислових підприємств Індонезії, мета яких – збереження місцевої природи, що перебуває в критичному стані. Підтримали це рішення й екологи зі США, які піднімали питання про браконьєрство та очищення земель для пальмових насаджень. З огляду на це у 2010 р. США виділило 100 тис. дол. на покращення стану флори й фауни в Індонезії [5].

Країна є уніфікованою та активною учасницею на міжнародній арені, навіть незважаючи на те, що були сепаратистські рухи в регіонах Ачех, на Молуккських островах і Західному Папуа. Відповідно до обраного напрямку з Індонезією США сприяє розвитку тісної співпраці та партнерства в різних галузях, а особливо в боротьбі з тероризмом і протидії насильницьким ісламським бойовикам. Важливого значення надають співпраці в поширенні демократії в Азійському регіоні, верховенству права та розвиткові торгових відносин зі США.

Ураховуючи зазначене вище, можна констатувати, що внутрішній стан Індонезії має великий вплив на формування міжнародної політики. Активним союзником Індонезії на шляху до прогресивних дій і досягнення демократії є США. Це підтверджується тим, що останні десять років були успішними для обох країн, результат чого – підписання та домовленості між країнами в різних сферах співпраці. Уперше відносини між Індонезією й США стали набувати позитивного характеру у 2005 р., коли Дж. Буш започаткував програму військової освіти, що включала професійну військову підготовку для країн АСЕАН, сприяючи широкому фінансуванню в цій сфері. Цей крок прийнято як нормалізацію міжнародної мілітаристичної ситуації в регіоні. Окрім цього, обидві країни схиляються до того, що потрібно більше уваги приділяти саме питанню всенародної безпеки. Серед перших таких серйозних кроків – установа радару в протоці Макасар, аби контролювати терористичну й піратську активність у регіоні. Крім того, індонезійському уряду надано спеціальний літак C-130 Herculesa [6].

За часів холодної війни США були стурбовані комуністичним впливом на індонезійський уряд, особливо після того, як порушено права людини індонезійською національною армією, коли вбито двох американців у 2006 р., але за останні роки значно збільшилася кількість візитів й обмінів між посадовими особами, парламентаріями, бізнесу з боку обох країн. У листопаді 2006 р. президент Буш відвідав Індонезію й провів бесіду з президентом країни Юдхойоно. На зустрічі оголошено курс про більш тісну співпрацю обох країн, що створило міцну основу для розвитку економічного та комерційного партнерства США й Індонезії [7].

США мають економічні, комерційні та безпекові інтереси стосовно Індонезії. Оскільки Азія основне джерело зростання економічної могутності США, то велике значення мали саме торговельні й інвестиційні домовленості, тому основною метою було збільшення відсотка американського експорту до Індонезії, щоб таким чином перевищити китайський.

Сполучені Штати та Індонезія ставлять спільну мету забезпечення миру, безпеки й стабільності в Тихоокеанському регіоні та участь у діалозі про загрозу регіональній безпеці. Після теракту в Нью-Йорку у 2001 р. інтерес до країн, що сповідують іслам, значно зріс і спрямований на політику, яка характеризувалася посиленням зосередженості обох країн на спільних зусиллях із боротьби з міжнародним тероризмом та іншими транснаціональними загрозами. Із 2002 р. співпраця з питань боротьби з тероризмом між країнами невпинно зростає, а саме з початком терористичних актів на Балі, Джакарті, Ачех й ін. регіонах Індонезії, які засвідчили наявність терористичних угруповань у країні та необхідність допомоги в боротьбі з ними. Важливим моментом у відносинах країн є те, що США підтримали Індонезію що питань регіональної безпеки, що відіграє велику роль у становленні демократії в Камбоджі й улагодженні територіальних суперечок у Південно-Китайському морі. Найголовніший крок до співпраці в галузі оборони між країнами – створення двостороннього діалогу з питань безпеки для періодичного обміну думками й планами розвитку оборони між представниками кожної з країн [7]. Такі діалоги проводяться щорічно з 2002 р. В офіційних заявах обговорюється військова організація й управління кожної з держав, методи та план боротьби з тероризмом, ситуація на Близькому Сході. Неодноразово піднімалося питання про нерозповсюдження зброї масового знищення й укладання відповідно до цього двостороннього Договору «Про нерозповсюдження», проведення військової реформи та планування військового бюджету. Із 2004 р. відновлено двосторонній діалог оборони між Тихоокеанським командуванням США, індонезійськими військовими й іншими посадовими особами. Наступні діалоги з питання безпеки зосереджували увагу на військовій ролі у випадку стихійних лих, морській безпеці, а саме боротьбі з піратством, та міжнародній військовій освіті й підготовці. Обговорювалися питання про військові програми фінансування та іноземний військовий продаж зброї й зміцнення потенціалу індонезійського війська у виконанні місій ООН, що сприяло початку миротворчої допомоги в рамках Глобальної ініціативи миротворчих операцій [8].

Завдяки візитам посадових осіб в обидві країни регулярно обговорюються такі питання, як надання гуманітарної допомоги та ліквідації наслідків катастроф, зміни клімату й поширення інфекційних захворювань. США, як і раніше, продовжують консультиватися з Індонезією задля підтримки та зміцнення трьох стовпів: Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, мирного використання атомної енергії й роззброєння. Ці дві країни в партнерстві з іншими беруть участь у врегулюванні

невирішених питань, які не давали змоги підписати протокол із країнами Південно-Східної Азії про ядерну збройну зону в Тихоокеанському регіоні, що успішно завершено в листопаді 2011 р. [5].

Покращенню відносин сприяло підписання США та Індонезією двохстороннього Меморандуму 8 серпня 2012 р. про взаєморозуміння, у якому висвітлено підтримку двостороннього співробітництва експорту, імпорту та інфраструктурних проєктів. Так, 9 вересня цього ж року підписано між США та лідерами Тихоокеанського регіону, у тому числі й Індонезією, угоду про співробітництво на основі постачання та забезпечення регіону екологічними товарами, перелік яких затверджено у 2011 р., та зниження їхніх тарифів на 5 % і більше до 2015 р. Така угода сприяє підвищенню експорту й збільшенню робочих місць як у США, так і в Індонезії, в усіх країнах Тихоокеанського регіону, що забезпечує зростання політичного співробітництва між країнами.

Невід'ємна частина співробітництва країн – допомога в покращенні доступності та якості основних послуг охорони здоров'я в Індонезії. Політика у сфері здоров'я характеризується активною підтримкою урядом США здешевлення матеріалів для новонароджених дітей, а також профілактики й контролю інфекційних хвороб. Для поліпшення стану здоров'я і якості життя у 2010 р. уведено інтегровану програму, яка зміцнює потенціал органів місцевого самоврядування та партнерів із метою покращення доступності та якості медичних послуг, профілактичних заходів у державному й приватному секторах країни. Згідно із зазначеною програмою уживають заходів, що сприяють зменшенню смертності новонароджених і матерів. Можна констатувати, що США підтримує збільшення потужності Індонезії для проведення досліджень і збору документів, що використовуються задля інформування політики в галузі охорони здоров'я про використання інноваційних технологій у покращенні діагностики та лікування. Зовнішня політика двох країн ґрунтується на основі незалежної та активної зовнішньої політики й присвячена національним інтересам як США, так і Індонезії, особливо для підтримки національного розвитку в усіх сферах життя, а також задля становлення світового порядку, заснованого на принципах свободи, міцного миру й соціальної справедливості. Ці відносини сприяють зросту ролі Індонезії та США в розвитку й становленні нового економічного, соціального та культурного порядку в Тихоокеанському регіоні [5].

Та, незважаючи на велику дружбу між Індонезією й США, перша залишається відкритою й для інших країн світу. Наприклад, у 1991 р. підписано угоду між Індонезією та Австралією про обмін ресурсами, що містяться на морському дні між Австралією й Східним Тимором. Наступний договір із питань безпеки укладено в 1995 р., хоча до 1999 р. він був розірваний, оскільки Австралія підтримувала Східний Тимор у сепаратистській боротьбі. Проте у 2006 р. договір знову підписано, він набув чинності лише у 2008 р. [7].

Цікаві відносини Індонезії з Китаєм. Незважаючи на те, що відносини між обома країнами мали напружений характер із 1990 р., що було результатом провалу індонезійської комуністичної партії в 1965 р., у 2005 р. підписано стратегічну угоду під час офіційного візиту Юджойно до Пекіну.

Напружені відносини спостерігаються також між Індонезією та Малайзією. Це пояснюється сутичкою у 2009 р. (пізніше переросла у військове протистояння) за території між горами Калімантан і Сабаном, де розміщені багаті на нафту родовища. Не менш важливо й те, що прогресивний рух у країні відбувається саме через міжнародні компроміси.

Висновки й перспективи подальших досліджень. Індонезія – економічно сильна країна, але через низку історичних умов вона не могла відразу добитися швидкого розвитку, який має зараз. Проте це не завадило цій державі стати вигідним партнером провідних країн світу в політичних інноваціях.

Джерела та література

1. Бандиленко Г. Г. История Индонезии / Г. Г. Бандиленко, Е. И. Гневушена, Д. В. Деопик, В. А. Циганов : учеб. для вузов по спец. «История» : в 2 ч. – М. : [б. и.], 1992.
2. Другов А. Ю. Трудные дороги независимой Индонезии / А. Ю. Другов // Восток. – 2010. – № 4. – С. 74–85.
3. Черенева Е. А. Индонезия: проблема национального единства и территориальной целостности / Е. А. Черенева, Г. С. Шабалина // Восток. – 1999. – № 5.
4. Левтонова Ю. О. Юго-Восточная Азия: актуальные проблемы развития / Ю. О. Левтонова, Г. С. Шабалина // Восток. – 2007. – № 6. – С. 148–156.
5. Bruce Vaugh. Indonesia: Domestic Politics, Strategic Dynamics, and U.S. Interests : January. – 31. – 2011.

6. Ефимова Л. М. Внешнеполитический процесс в Индонезии / Л. М. Ефимова // Внешнеполитический процесс в странах Востока : науч. изд. / под ред. Д. В. Стрельцова. – М. : Аспект Пресс, 2011. – 336 с.
7. John B. Haseman, Eduardo Lachica. The U.S. / В. John // Indonesia Security Relationship : The Next Step. Published by the United States–Indonesia Society. – January, 2009.
8. Crouch, Harold. The Army and politics in Indonesia / Harold Crouch. – London, 2007.
9. Другов А. Ю. Общество и власть в современной Индонезии / А. Ю. Другов // Восток. – 2004. – № 1.
10. Другов А. Ю. Массовое насилие в Индонезии: социальные, культурные и политические корни / А. Ю. Другов // Восток. – 2010. – № 4.
11. Сучков Г. В. Армия и общество в постсухарновской Индонезии / Г. В. Сучков // Восток. – 2009. – № 4.
12. Hugh R. Mascal, Maj, Rnzir. Master of military art and science strategy / R. Hugh. – Fort Leavenworth, Kansas, 2004.

Подберезных Инна. Индонезия: путь к прогрессивному развитию и демократии. В данной статье освещаются особенности международного партнерства Индонезии с США на современном этапе их регионального развития. Проанализированы основные исторические процессы, которые повлияли на становление и развитие Индонезии как стабильной демократической страны в Юго-Восточной Азии. Дается характеристика Индонезии как страны, в которой преобладает мусульманское население и которая имеет демократическое направление развития как внутри государства, так и на международной арене. Определяются главные причины регионального сотрудничества Индонезии и США, их взаимовыгодное сотрудничество, как сегодня, так и с перспективой на будущее развитие, что имеет признаки демократизма и углубления тесной взаимопомощи в социальной и политической сферах. Исследованы основные аспекты официальных визитов государственных представителей и президентов обеих стран, целью которых являются распространение демократических принципов, закона и защита прав человека. Описывается видение Индонезии как наиболее прогрессивной экономически и политически стабильной страны в Юго-Восточной Азии, которая в дальнейшем будет иметь еще более широкий круг влияния на политику других стран Азии.

Ключевые слова: геополитика, региональное партнерство, внешняя политика, США, Юго-Восточная Азия.

Pidberezhnyh Inna. Indonesia: the Path to Progressive Development and Democracy. The purpose of this paper is to highlight the main stages of Indonesia's foreign policy with the United States and countries of Asia, which affects the internal political situation in the country. Also important is providing analysis of key factors influencing the domestic and foreign policy of Indonesia and its geopolitical position of the country in the Asia-Pacific region.

The article describes the features of an international partnership of Indonesia to the United States at the present stage of development. Also covers major historical processes that influenced the formation and development of Indonesia as a stable, democratic country in Southeast Asia. It reveals the complex phase of internecine conflicts within the country and colonial processes that also affected the international relations of Indonesia in the region. Available characteristic of Indonesia as the country where predominant Muslim population and a democratic direction of both within the state and internationally.

In this paper briefly given characteristic relations of Indonesia with other countries in Asia, especially China is Japan and some countries in Southeast Asia. It reveals what exactly is success successful international confrontation Indonesia and in the middle of the state and the international political arena.

Key words: Asia Pacific, geopolitics, regional partnership, foreign policy, the USA.

Стаття надійшла до редколегії
15.12.2014 р.